

ШУКАТИ

Шукати людей і не знаходити їх.

Шукати порозуміння і не бачити його.

Близьке, так далеко. Далеке, так близько.

Море має землю, гілка має стовбур, зірка має небо, а людина не має нічого.

Народження відірвало тебе від себе самого і ти летиш, не розуміючи, хто ти, і як тобі треба діяти.

Повне знерухомлення під прикриттям бурхливих дій.

Тільки натяки, тільки надії, сипкі надії, пересушені пелюстки квітів, які розлітаються хто-куди від легкого подиху.

Чи є сенс?

Чи існує порозуміння?

Думки виникають і губляться у пісках думок інших людей; інше стає твоєю сутністю, не маючи ніякого відношення до тебе.

Сподівання перетворюється на відчай, відчай перетворюється на жалість, жалість перетворюється на невичерпний сум і відчуття розірваності зі світом.

Неможливість повноцінності.

Ти звірок, який розмовляє незнайомою мовою, який розмовляє не загальнолюдською мовою, але який звертається чомусь до людей.

«Так в чому сенс?» — запитуєш ти себе.

Можливо в тому, що хтось і тебе шукає.